

Lipcsey Emőke

Csak egy emlék

Áthasít a decemberen
a nyárközép.
Sárga virágok
ezer csillogó ággal-boggal.
A tarlón innen édes dinnyék,
a tarlón túl az éj.
Tarisznyámba zárom a hegyeket.
Tarlón innen és túl
 a távolság szétszóródik
akár pitypang pihés magja a szélben.

Virágtenger és ezüst fák.
Az elsuhanó út menti erdőkből
vatacukorba csomagolt hullók másznak elő.
A hang megbújik a lombok közt
majd égbe száll.
Ami marad
édes dinnyék és az éj.
Itt várjuk meg a reggelt.

Átzúg a piszkosszürke égen
a zöld, a vörös, a kék.
A hang
sátrat ver a mező közepén,
hófehér pamacsokban
libben szerteszét
 a nyárközép
semmivé lesz
mint tapsra vert tenyeremben a csattogás.
Az ünnepre terített asztalon innen az emlék,
azon túl csak a tarló és vér.

otthon vagyok

csak vagyok, mint szikla a tengerparton
hullámok fodrozódása
vagyok
madarak röptében
sárga zuzmóba száradt vitorlacsattogás.

Támad a rettegés
míg megszokom ezt a helyet és ezt az időt.
Térszilánkok a tengerparton
ugyanúgy vagyok
mint röptükben a madarak.

A markomban foszforeszkál,
mielőtt eltűnik a láthatár.
Nem kellene ezzel foglalkozni.
Hagyom, hogy lebegjek.
Vagyok.

A vizen nagy a forgalom.
Nem tudni, melyik ér célba először;
a hajó vagy a kikötő.
Adatbázisba kerülnek a homokba rajzolt körök.
Egy kattintással hozzáférhető.
Ami a körön belül van, nem hozzáférhető.

Megszoktam ezt a helyet és ezt az időt.
Félelem nélkül kémlelem
halak szemében a láthatárt.
A víz alá is bevontatják a trójai falovat.
Aztán csak robbanás, repeszek, térszilánkok.
Szigorú szabályok szerint szelektálva
konténerbe gyűjtöm, ami megmaradt,
de a kavicsot még mindig markomban szorítom.

A tenger fenekéig látok.
Fölöttem károgás, víjjogás, cserregés, csattogás.
Hangbuborékok.
Jó így, a napon.

tökjő mikor megemlékezünk

tökfőzelék, sütőtök, töklámpás
tökéletes, töketlen, tökjófej,
egy igazi koponya.
Halloween
halottak napja.

Érzésről érzésre szállunk.
Beporzás.
Egész este van feeling.

Az idő sem nem széles
sem nem hosszú.
A hosszú időtlen
a széles anyagtalan,
mégis áttetsző,
különösen ezen a szigeten,
ahol a horizont
mint a holdkő, fényes és tejszerű.

A komfortérzet a legfontosabb.
A sírokon temérdek mécses,
kezünkben töklámpás.
Így könnyű tájékozódni.
Katakombáról katakombára járunk.
A tökéletes, igaz emberek csontjait elszállítjuk.
Elhelyezzük őket a templom főoltárában.
Érzésről érzésre szállunk.
Az elevenek a tökfőzeléket
a holtak inkább a töklámpást kedvelik.

A kiürült katakombákat boszorkányok lepik el.
Testük fekete és áttetsző.
Torkukon akad a sikoly.
Vicsorognak, majd ijesztő maszkot öltenek.
Mosolyról mosolyra szállnak.
Beporzás.

Kezükben krizantémmal afteres arcok.
Az út mentén kertek, virágzó gyümölcsfák.
Az avar alatt sunyin lapít a kiűzött rossz.
Kertről kertre járunk, kezünkben krizantém.
Minden házra biztonsági ajtót szerelünk.
Az ajtóban töklámpás.

Ezen a szigeten könnyű tájékozódni.
Ami fent volt, az most lent,
s ami lent, az most fent.
Megemlékezünk az emlékekről.

Káliz Sajtos József

Töprekedés Nyárközépi dal

Már régóta
ülök egy
gyorsvonaton,

de jó felé
megyek én?
– ezt kutatom...

A váltókat
helyettem
más kezeli,

s a kijelölt
úticél
oly közeli...

A suhanó
tájban a
tavat lesem:

még siklanom
kéne a
nyílt vizeken!...

Csak ábránd, hogy
vonatod lefékez,
s visszatolat...

Bár még
hozhat a nyárvég
víg napokat. –

Nincs veled az asszony,
hogymalra fakasszon,

s úgy érzed, vasban ülsz
a magad róttá priccsen?

Ne búsulj, kenyeres,
hogymost senkid sincsen!

Ha nem tetszik, komám,
a keserű valóság,

képzeld magad mellé
a kóborló múzsád.

Elő a hegedűt!
Csillantsd föl a derűt!...

Ne rídogálj versenyt
a jajongó sirállyal!...

Tudjuk, a vers nem más:
(szüljön hát víg nótát)

a képzelet és való
kettős spirálja! – –

A fenyőm siratása

Te voltál dagadó vitorlám,
főárbocom, gyep-tengerem
ékessége, kikötőm díszé...
De most, hogy derékba törtél,
jöhet bármilyen jó szél,
engem innen már el nem viszel.

Vigasztaló

Hogy egedre lássak,
csillagaid fürkésszem,
hold-arcú mosolygásod
csodálhassam –
gondcsipkés fátylamat
letépted a szememről.

Jáger László

Vetkőznek már a csalfa fák

Vetkőznek már a csalfa fák
didergő téli nászra
mézcsöppként ragyog fönn a Hold
valószínűtlen látomása

Sötét küllő a hegy mögött
volt ködök titkait rejti
hogy holnap patak vize légy
felhőként kell ma megszületni

Gúnyos kacaj: az őszi szél
tépett venyigék között nyargal
fürtök helyett lehullt szemek
hiányodért nem vigasztal

Szemed fénylő holdudvarán

Jártam a véges peremén
hol kezdődik a végtelen
és ketten voltunk: Te meg én
bár nem volt velem senki sem

szirmok heverték szerteszét
bíbor fényekben fürdetett
angyalod, aki arra szállt
egedből értem küldetett

s elmaradt kétely és talán
kitérő válasz tovatűnt
szemed fénylő holdudvarán
Igened tölti ki az űrt